

ΒΙΒΛΙΟ

Επιμέλεια:
ΑΓΓΕΛΙΚΗ
ΜΠΙΡΜΠΛΗ

Ο ΙΣΙΓΚΟΥΡΟ ΔΕΝ ΠΗΡΕ ΤΥΧΑΙΑ ΤΟ ΝΟΜΠΕΛ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Ο Άρης Σφακιανάκης διαβάζει το «Όταν είμαστε ορφανοί», το καινούργιο βιβλίο του μεγάλου Ιάπωνα συγγραφέα

Το παραδέχομαι, στην προηγούμενη ζωή μου πρέπει να έχω υπάρξει Ιάπων. Κάποιοι φίλοι, μάλιστα –με διάθεση φιλοφρονητική–, λένε πως τα μάτια μου είναι σχιστά. Τούτο το παίρνω ως κομπλιμέντο.

Διάβασα κάποτε το βιβλίο μιας Ινδιάνας-Αμερικάνας με τίτλο: «*Προηγούμενες ζωές, τωρινά όνειρα*» (εκδ. Καστανιώτης). Η συγγραφέας, Ντενίζ Λιν, ισχυρίζεται πως για να βρει κάποιος τι μπορεί να ήταν στην προηγούμενη ζωή του, φτάνει να ψάξει τι του αρέσει σ' αυτή τη ζωή ως προς το φαγητό, τα αναγνώσματα, τη μουσική, τα μέρη που του αρέσει να ταξιδεύει και άλλα παρόμοια...

Ε, λοιπόν, εμένα μ' αρέσει να διαβάζω Καβαμπάτα και Μισίμα, Κεζανπούρο Όε και Τανιζάκι. Εκστασιάζομαι με τα τύμπανα των Κόντο και παραγγέλνω πάντα σούσι όταν δέχομαι κάποια υψηλή –ή και χαμηλή– καλεσμένη στο σπίτι μου για δείπνο. Και, βέβαια, δεν χρειάζεται να προσθέσω πως το πλέον ενδι-

αφέρον ταξίδι της ζωής μου το έκανα στην Ιαπωνία – εκεί ένιωσα πραγματικά σαν στο σπίτι μου και ζήλεψα σφόδρα τον Λευκάδιο Χερν που είχε καταφέρει να κάνει όντως σπίτι του τη χώρα των ανθισμένων κερασιών. Τελευταία λαμβάνω μέρος στις μεγάλες πορείες που γίνονται κάθε χρόνο στον πλανήτη ζητώντας να δοθεί επιτέλους το Νόμπελ Λογοτεχνίας στον Μουρακάμι – και βομβαρδίζω τη Σουηδική Ακαδημία με επιστολές διαμαρτυρίας χωρίς να φείδομαι τα γραμματόσημα.

Αντιλαμβάνεστε λοιπόν με τι απόλαυση, με ποιο ρίγος αναγνωστικό, παίρνω στα χέρια μου κάθε καινούργιο βιβλίο γιαπωνέζικης λογοτεχνίας που κυκλοφορεί σε μετάφραση –πρόσφατα άρχισα να μαθαίνω την ιαπωνική γλώσσα μέσω Duolingo αλλά η

πρόοδός μου δεν είναι ακόμα τέτοια ώστε να διαβάζω στο πρωτότυπο.

Έτσι έγινε και με το μυθιστόρημα του Καζούο Ισιγκούρο, «Όταν είμαστε ορφανοί», που βγήκε τελευταία από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Θυμάμαι την καθηλωτική εντύπωση που μου είχε κάνει πριν είκοσι χρόνια το πρώτο βιβλίο του Ισιγκούρο που είχα διαβάσει τότε, «*Ο απαρηγόρητος*». Είχα συγκλονιστεί, επρόκειτο για έναν Ιάπωνα Κάφκα (και αγαπώ τον Κάφκα, όπως

**ΚΑΖΟΥΟ
ΙΣΙΓΚΟΥΡΟ,**
Όταν είμαστε
ορφανοί,
εκδ. Ψυχογιός